ja läks omma Naese- ja nelja lastega Somes-
se. Need kül keelsid tedda, ja nomisid, et
ta piddi Herra palwele minnema, sest se
Herra olli wägga helde, agga temma ei
wotnud nende sanna kuulda ja nemmad pid-
did temmaga minnema.

Kolme aasta pärrast ma sain kuulda,
et Hanso Jaak olli ainoükst Somemaalt
taggasi tulnud. Kui ta mo juttule tulli
palludes, et ma tedda jälle piddin Lauale
wotma siis juttustas ta mulle omma Ello-
luggu Some Maal nende sannadega:

Kül ma nüüd kahhetsen kallis Öppetaja
omma rummalust, et ma Some läksin! jo
tunnen nüüd kül, et jomissest önneto ello
tulleb. Somesse ma sain kül hästi omma
Naese ja lastega, agga ka palja käega. Üh-
he weikese Moisa alla ma assusin. Maad an-
neti mo kätte, agga aiwa kiwwine ja kal-
jud,

jud, kus wilja ilmas ei kaswa, heinamaad
on hopis kassinaste, Lojuksed mul ei olnud,
rahha ei olnud, misga ma olleksin woind
osta, ommeti ma piddin kümnest maksma,
mo naene hakkas pöddema, et ta ei woind
sedda ilma seäl kannatada: terwe aasta ta
pöddes, ja ei woind ühtegi tehha; lapsed
ollid weel rammotumad. Naene surri, lei-
ba mul ennesel ei olnud, ja lapsed ühtepuh-
ko nuttes kissendasid: Nälg on! hädda on!
ja ma ei woind neile leiba sata! Kül mo
südda katkes, kui ma näggin ommad lapsed
wähhe hawalt nälga pärrast otsego kuiwa-
ma ja ärralöppema, señni kui nemmad tei-
ne teise järrel keik surrid! Nüüd ma wotsin
selle hirmsa nou ennesel isse ka otsa tehha,
ja ennast üllespua. Ma otsisin sepärrast kör-
walisse paika metsas, ja jo ma ollin köie
pu külge sölmesse pañnud, kui minno ön-
neks weel pu-raiujad juhtusid peäle tulle-
ma, kes mind keelsid. Ma tännan Jum-
ma-